

Wat kost mijn zieke werknemer?

Stel bovenstaande vraag aan een willekeurige werkgever en het standaard antwoord is doorgaans “veel geld”. Ik stel de vraag vaak aan cursisten tijdens cursussen waarbij ik als docent optreed. Het frappante is dat ze dan, als ik wat doorvraag, eigenlijk nauwelijks lijken te weten hoeveel die zieke werknemer de werkgever nu echt kost.

Door: mr Joop van Zijl

Nu zijn die cursisten natuurlijk niet voor niets naar de cursus gekomen. Zij willen nog wat leren en dan is het ook niet verwonderlijk als zij het juiste antwoord op een vraag schuldig blijven. Ook niet vreemd is dat kleine werkgevers niet precies weten hoe dit allemaal geregeld is. Zij zijn vooral bezig met ondernemen, hebben van dit soort zaken doorgaans weinig kaas gegeten en rekenen op hun adviseur om dit voor hen te doorgronden en hen daarin te adviseren. Het wordt echter wat zorgelijker als, zoals ik al vaak heb meegeemaakt, in een zaal vol adviseurs van werkgevers niemand ook maar een idee blijkt te hebben van de werkelijke omvang van de kosten. Wat mij nog het meest heeft verbaasd, is dat ook de meeste financiële directeurs en personeelsmanagers van grote ondernemingen het juiste inzicht op dit punt blijken te ontberen.

Het bovenstaande geeft aan dat de overheid de wetgeving te ingewikkeld heeft gemaakt. De financiële

prikkels voor werkgevers die in die wetgeving zitten, worden door hen nauwelijks op waarde geschat. Zij werken daardoor per definitie niet zoals zij zouden moeten of kunnen werken.

Dat de financiële prikkels die in de wet zitten deels niet werken is vooral een probleem van de overheid. Wat echter jammer is, is dat de meeste werkgevers niet zoeken naar mogelijkheden tot het besparen op de kosten van de arbeidsongeschiktheid van hun (ex)werknemers, omdat zij niet weten om welke kosten het gaat en hoe hoog die kosten zijn.

Productieverlies

Laten wij daarom eens kijken waar de kosten van de arbeidsongeschikte werknemer zitten en hoe hoog die zijn. Ik wijs dan eerst op de kosten van “productieverlies” die de arbeidsongeschiktheid van elke werknemer – de een wat meer of meer direct dan de ander – met zich mee

zou brengen. Als dat “productieverlies” er niet is, kun je je immers afvragen welk nut het had dat de werkgever de betreffende werknemer in dienst had. Verder zijn er natuurlijk de kosten van begeleiding van het ziekteverzuim door de arbo-dienst en de kosten van re-integratie van de werknemer.

Voorals gezocht moet gaan worden naar passend werk bij een andere werkgever en daarvoor een re-integratiebedrijf ingeschakeld moet worden, kunnen die kosten aardig oplopen. Hogere kosten zijn echter gelegen in de verplichting om tijdens de eerste 104 weken het loon tijdens ziekte door te betalen. Op grond van de wet moet 70% van het loon worden doorbetaald (in de eerste 52 weken echter tenminste het minimumloon), maar op grond van Cao's en individuele arbeidsovereenkomsten gelden meestal verdergaande verplichtingen. Het eerste jaar 100% is heel gebruikelijk. Daarvan uitgaande zou aan een werknemer met een

daal loon van € 31.000 per jaar
de eerste twee jaar al € 31.000
00% in eerste jaar) + € 21.700
00% in tweede jaar) = € 52.700
eten worden doorbetaald. Veel
ine werkgevers hebben die kosten
tendeels verzekerd.

zullen er van uitgaan dat de
rkgever netjes aan zijn re-integra-
verplichtingen heeft voldaan en
de loondoorbetalingsverplichting
t nog eens met een jaar wordt
lengd.

l dat de werknemer vervolgens
ledig (maar niet duurzaam)
eidsongeschikt is en blijft. Het
/V kent dan aan de (ex-)werk-
ner een WGA-uitkering toe. Als
werkgever eigenrisicodragers is,
et hij die gedurende tien jaar
betalen. In de eerste fase (3-38
anden) gaat het dan om de loon-
elateerde uitkering die de eigenri-
odrager geheel zelf moet betalen.

l dat deze fase 24 maanden duurt.
uitkering is dan in de eerste
e maanden 75% en in de vol-
de 22 maanden 70%. Omdat het
n € 31.000 : 12 = € 2.583,33 per
and bedraagt, betekent dit in de
ste twee maanden $2 \times 75\% \times €$
 $2.583,33 = € 3.874,98$ en in de daar-
volgende maanden $22 \text{ maanden} \times$
 $70\% \times € 2.583,33 = € 39.783,26$. In de
ede fase van de WGA-uitkering
eft de eigenrisicodragers niet de
ele WGA-uitkering zelf te betalen
ar alleen het bedrag ter grootte
de vervolguikering (die op mi-
umloonniveau is). Dat kost dan
eens $8 \text{ jaar} \times 12 \text{ maanden} = 96$
anden $\times 70\% \times € 1.356,60$ (mini-
mloon) = € 91.163,52.

edicaat

dat het gaat om een eigenrisico-
ger zullen kleine en middelgrote
kgevers ook dit risico doorgaans
edig verzekerd hebben. In to-
is nu echter al een bedrag van
4.821,76 betaald. Waarbij ik op-
k dat een werknemer die twaalf
lang volledig arbeidsongeschikt
ngzamerhand toch wel in aan-

merking zou moeten komen voor
het predicaat "duurzaam arbeids-
ongeschikt". Dan zou aan hem een
IVA-uitkering moeten worden toe-

alleen de stijging van de gedifferen-
tieerde WGA-premie in die tien jaar
€ 102.464,53. Deze kosten zijn niet
verzekerd.

'Wat echter jammer is, is dat de meeste werkgevers niet zoeken naar mogelijkheden tot het besparen'

gekend die niet door de werkgever
behoeft te worden betaald.

De meeste werkgevers zijn echter
geen eigenrisicodragers. Voor hen be-
tekenen de tien jaar WGA-uitkering
dat steeds twee jaar later hun gedif-
ferentierde WGA-premie verhoogd
wordt vastgesteld. Voor een grote
werkgever met een loonsom die 3%
per jaar stijgt, betekent dit inmid-
dels dat de premie van 2008 stijgt
met een bedrag ter grootte van 76%
van de WGA-uitkering die in 2006
werd uitbetaald. Zou dat percentage
die hele periode van tien jaar gelden
(maar dat percentage zal juist nog
stijgen) dan zijn de kosten van de

Wellicht hebt u meer met kleine
werkgevers van doen. Als zij geen
eigenrisicodragers zijn betekent de
WGA-uitkering van een ex-werkne-
mer meestal dat zij in plaats van de
minimale gedifferentieerde WGA-
premie het maximale gaan betalen.
In 2008 was dat een verschil van
1,44% te berekenen over de premie-
plichtige loonsom. Ook deze kosten
zijn niet verzekerd.
Het lijkt mij dat werkgevers alle be-
lang hebben om goed op te letten of
op de kosten van hun arbeidsonge-
schikte (ex-) werknemers niet kan
worden bespaard. ■